

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE

Okružni sud u Šibeniku, u vijeću sastavljenom od suca Sanibora Vuletin, kao predsjednika vijeća, suca ovog suda Joška Livaković kao člana vijeća, te sudaca porotnika Blaža Bumber, Vlade Kalauz i Branka Nímac, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tonkice Ujaković, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženika Kovačević Slobodana i dr. zbog kriv. djela iz čl. 142 OKZRH, a po optužnici Okružnog javnog tužiteljstva Šibenik br. KT-27/92. od 27. 10. 1992. godine, nakon zaključenja glavne javne rasprave koja je održana u prisutnosti zamjenika okružnog javnog tužitelja Lina Tešulov, te branitelja optuženih Bilić Mile, odvjetnika iz Žaborića, a u odsutnosti optuženika, dana 23. travnja 1993. godine,

p r e s u d i o   j e :

I

OPTUŽENICI: 1. KOVAČEVIĆ SLOBODAN [REDACTED]

2. TRAVICA DAMIR [REDACTED]

3. TRAVICA ŽELJKO [REDACTED]

4. TRAVICA VELJKO [REDACTED]

5. TRAVICA NEBOJŠA [REDACTED]

6. ŠAŠIĆ VUJO [REDACTED]

7. ROMIĆ VOJISLAV ^{uz}zv. "Dojo" [REDACTED]

8. KOVAČEVIĆ BOŠKO [REDACTED]

k r i v i   s u :

što su u razdoblju od mjeseca svibnja 1991. godine,

pa do 20. siječnja 1992. godine na području mjesta Ervenik u općini Knin, kao pripadnici paravojnih jedinica tzv. "Krajina" u cilju da stanovništvo hrvatske nacionalnosti napusti teritorij tzv. "SAO Krajina" kršeći norme međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba vršili terorističke akcije prema tom stanovništvu u kojima istom prijetili vrijeđjali ih, fizički ih maltretirali, pljačkali i uništavali pokretnu imovinu, a nepokretnu palili, te ih lišavali slobode i odvodili u zatvor u Knin, gdje su fizički i psihički maltretirani, zbog kojeg terora su mnogi od mještana da bi sačuvali goli život morali iz mjesta pobjeći, te da bi dana 18. siječnja 1992. godine, u jednoj od akcija na zvjerski način lišili života Hrvate Čengić Dragu, njegovu suprugu Nevenku, te njihove malodobne sinove, Slobodana i Gorana,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba vršili teror nad civilnim stanovništvom pri čemu ubili četiri osobe,

čime su počinili krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva označeno i kažnjivo po čl. 142 OKZRH.

II

OPTUŽENICI: 1. TRAVICA NIKOLA

2. KOVAČEVIĆ STANKO

3. KOVAČEVIĆ GOJKO zv. "Žuti"

4. KOVAČEVIĆ NEBOJŠA

5. TRAVICA DINKO

6. ŠAŠIĆ MILIVOJ

7. ŠAŠIĆ SAVA

8. PESLAČ SRETEN

9. VUJANIĆ GORAN

10. SUBOTIĆ MILE zv. "Đuđa"

11. SUBOTIĆ ŽELJKO [REDACTED]

12. TRAVICA DRAGAN [REDACTED]

13. TRAVICA MIROSLAV [REDACTED]

14. TRAVICA VESELIN [REDACTED]

15. MATIJEVIĆ ILIJA [REDACTED]

16. ROMANIĆ DRAGOMIR [REDACTED]

17. MACURA VELJKO [REDACTED]

18. ARAMBAŠIĆ MIRKO zv. "Miki" [REDACTED]

19. BALAĆ BRANKO [REDACTED]

20. ŽEŽELJ DUŠAN [REDACTED]

21. MEDIĆ PETAR [REDACTED]

22. SUBOTIĆ SRETKO [REDACTED]

k r i v i s u :

što su u razdoblju od mjeseca svibnja 1991. godine pa do 20. siječnja 1992. godine, na području mjesta Ervenik u općini Knin, kao pripadnici paravojskih jedinica tzv. "Krajine" u cilju da stanovništvo hrvatske nacionalnosti napusti teritorij tzv. "SAO Krajine" kršeći norme međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba vršili terorističke akcije prema tom stanovništvu u kojima im prijetili, vrijeđali ih, fizički ih maltretirali, pljačkali im i uništavali pokretnu imovinu, a nepokretnu palili, te ih lišavali slobode i odvodili u zatvore u Knin, gdje bivali psihički i fizički maltretirani, zbog kojeg terora su mnogi od mještana da bi sačuvali goli život morali iz mjesta pobjeći,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba vršili teror nad civilnim stanovništvom,

čime su počinili krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva označeno i kažnjivo po čl. 142 OKZRH.

pa se na temelju čl. 142 OKZRH

O S U D J U J U

i to:

- OPTUŽENICI: 1. KOVAČEVIĆ SLOBODAN
 2. TRAVICA DAMIR
 3. TRAVICA ŽELJKO
 4. TRAVICA VELJKO
 5. TRAVICA NEBOJŠA
 6. ŠAŠIĆ VUJO
 7. ROMIĆ VOJISLAV
 8. KOVAČEVIĆ BOŠKO

na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina svaki.

- OPTUŽENICI: 1. TRAVICA NIKOLA
 2. KOVAČEVIĆ STANKO
 3. KOVAČEVIĆ GOJKO
 4. KOVAČEVIĆ NEBOJŠA
 5. TRAVICA DINKO
 6. ŠAŠIĆ MILIVOJ
 7. ŠAŠIĆ SAVO
 8. PESLAČ SRETEN
 9. VUJANIĆ GORAN
 10. SUBOTIĆ MILE
 11. SUBOTIĆ ŽELJKO
 12. TRAVICA DRAGAN
 13. TRAVICA MIROSLAV
 14. TRAVICA VESELIN
 15. MATIJEVIĆ ILIJA
 16. ROMANIĆ DRAGOMIR
 17. MACURA VELJKO
 18. ARAMBAŠIĆ MIRKO
 19. BALIĆ BRANKO
 20. ŽEŽELJ DUŠAN

21. MEDIG PETAR —

22. SUBOTIĆ SRETKO —

na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina svaki.

Temeljem čl. 98 st. 1 ZKP-a optuženici su dužni solidarno platiti trošak krivičnog postupka i to za svjedoke 200.000.- HRD, paušal 50.000.- HRD, ukupno 250.000.- HRD, te za branitelja po službenoj dužnosti kad dostavi obračun troškova.

Obrazloženje:

Optužnicom od 23. listopada 1992. godine br. KT-27/92. Okružno javno tužiteljstvo u Šibeniku optužilo je Kovačević Slobodana i dr. zbog kriv. djela iz čl. 142 st. 1 OKZRH.

Optuženicima je sudjeno u odsutnosti, o čemu je odlučeno rješenjem Vijeća ovog suda od 26. siječnja 1993. godine broj Kv-3/93. (list br. 41 spisa).

U dokaznom postupku provedeni su dokazi saslušanjem svjedoka Josipa Čengić, Petra Djakulović i Pavla Djakulović, pregledom zapisnika o uvidjaju od 5. listopada 1992. godine, posl. br. Kir-205/90, fotografskog elaborata PS Šibenik broj KU-248/90, te zapisnika o vještačenju Centra za krim. ispitivanja i vještačenja MUP-a RH od 11. 11. 1990. godine.

Svjedok Josip Čengić naveo je da u Erveniku, prije drugog svjetskog rata, bilo gotovo 90 hrvatskih kuća, a danas da nema više nikog od Hrvata. U drugom svjetskom ratu četnici su radili isto ono što i sada u ratu protiv Republike Hrvatske. Njemu su četnici u II svjetskom ratu ubili u Erveniku dvoje braće i majku, a učinili su to preci optuženih Kovačevića i Travica, koji su mu sada pobili sina Dragu i njegovu obitelj.

Pojavom Slobodana Miloševića i početkom "Balvan revolucije", njihovi susjedi Srbi promijenili su odnos prema Hrvatima. Počeli su noću pucati po kućama Hrvata, podmetati požare, postavljati eksploziv pod automobile i sl. Zbog takovog pritiska Hrvati su počeli napuštati selo. Početkom rata protiv Republike Hrvatske u srpnju 1991. godine njihovi su se susjedi Srbi obukli u uniformu tadašnje JNA, pristupili "Martićevoj miliciji", postavljali barikade, čuvali straže i sve to radili sasvim otvoreno i njima na očigled. Zbog takovog pojačanog pritiska njegova su dva sina Ivan i Vlado sa svojim ženama i djecom otišli u Zagreb, a u selu su ostali on i žena u svojoj kući, te najstariji sin Drago sa svojom ženom i dvoje djece u njihovoj kući.

Gotovo svake noći bježali su iz kuće u šumu bojeći se četničkog terora, klanja. To je trajalo do siječnja 1992. godine, kad se dogodio strahovit zločin protiv svog hrvatskog življa na tom području. Tog su se dana na sastanku u prostorijama poduzeća "Ponos" u Erveniku Srbi dogovorili da silom istjeraju sve Hrvate s tog područja. Podijelili su se u tri grupe od kojih je jedna pošla prema kući njegovog sina Drage, druga prema njegovoj kući

a treća prema zaseoku Djakulovići. Negdje oko 19,30 sati on i žena čuli su zvuk automobila koji dolazi, pa su, znajući da stižu četnici pobjegli iza kuće i sakrili se iza zida. Bila je noć, ali je bilo vedro i pun mjesec, pa se vidjelo kao po danu. Prepoznao je Travica Veljka sina Nikole, Travica Veljka sina Stevana, Travica Nebojšu sina Stevana, Romić Vojislava zv. "Dojo", te Travica Nikolu sina Stevana, te Travica Dinka sina Djure. Vozio je Travica Nebojša sin Stevana. Automobilom su tukli prikolicu u kojoj su bile kante goriva. Benzinom su polili kuću Petra Jurišić i zapalili je. Vidio je kako gori i kuća njegovog sina Drage, te kuće u zaseoku Djakulovići. Žena i on i dalje su ostali iza zida. Počeli su pristizati i ostali četnici, koji su bili u Djakulovićima i kod njegovog sina. Vidio je da su došli Kovačević Slobodan i Travica Damir i iz njihovog razgovora zaključio da su oni zapalili kuću njegovog sina Drage. Čuo je Travica Damira kako pita Kovačević Slobodana hoće li zapaliti i njegovu kuću, na što mu je Kovačević Slobodan potvrdno odgovorio, pa su zapalili i njegovu kuću.

Tvrdi da je vidio svih tridesetoricu okrivljenika koji su se skupili te večeri kod njegove zapaljene kuće, jer je bila mjesčina, a oni se nisu skrivali, nego su se međusobno dovikivali.

Žena i on krili su se cijelu noć, a sutradan ujutro kad je svanulo otišli su do sinovljeve kuće i tamo zatekli strašan prizor. Nevjesta Nevenka i mlađji unuk Goran ležali su mrtvi u dvorištu zapaljene kuće, zaklani. U potpuno izgorenoj kući pronašao je ostatke tijela sina Drage i starijeg unuka Slobodana.

Saalušan u istrazi naveo je da su u grupi četnika koja je napala njegovu kuću i kuću njegovog sina Drage bili Slobodan Kovačević sin Laze, Travica Damir sin Dragomira, Veljko Travica sin Nikole, Veljko Travica sin Stevana, Nebojša Travica sin Stevana, Vujo Šašić sin Mirka, Vojislav Romić sin Obrada, te Kovačević Boško sin Djuradja. Damir Travica je pucao i ubio mu sina Dragu i suprugu Nevenku, a Slobodan Kovačević unuke Slobodana i Gorana. Neposredno prije toga Nevenka je počela kupati djecu. Kad je počela pucnjava Drago je uzeo i u naručje Slobodana i htio pobjeći vani, ali je u njega pucao Travica Damir, te je pao prvo Drago, a zatim i Nevenka, na što je prišao Kovačević Slobodan, te priklao djecu. Potom su ih bacili - Dragu i Slobodana u vatru u kuhinji, dok su Nevenka i Goran ostali ležati kraj kuće. Pokraj njih je pronašao nož kojim je Kovačević Slobodan priklao mal. Gorana.

Svjedok Petar Djakulović naveo je da je 4. listopada 1990. godine išao na predizborni miting u Benkovac, gdje je na dr. Tudjma pokušao atentat, a četnici su fizički napali Hrvate koji su bili na skupu. On i njegov brat imali su tada na svojim kućama u Erveniku, zaseok Djakulovići izvješene Hrvatske zastave. Te večeri, nakon što se vratio sa skupa u Benkovcu, na njegovu kuću i kuću brata mu Pavla, pucao je iz vatrenog oružja. O tome su obavijestili Policiju, pa je slijedećeg dana izvršen uvidjaj. Iduća je godina za njih bila vrlo teška. Gotovo svakodnevno Srbi su ih proganjali, dolazili pretresati kuće, tražiti oružje, pri čemu su ih vrijeđali, nazivali ih ustašama i sl.

U proljeće 1991. godine, nakon sukoba Hrvatskih redarstvenika i četnika na Plitvičama njihove su kuće opkolili susjedi

Srbi i tom prilikom su uhitili sinove njegovog brata Paša koje su odveli u zatvor u Knin. U toj akciji ne da su sudjelovali samo svi optuženici nego je bilo još mještana Srba koji nisu ni optuženi. Svi su oni tada već bili odjeveni u uniforme milicije tzv. "SAO Krajine" i naoružani vatrenim oružjem.

Iz svog sela protjeran je na Božić 1991. godine, Ustao je rano ujutro jer ga je probudio lavež pasa, Kad je izišao iz kuće začuo je glas koji mu je povikao da digni ruke i odloži oružje, Kazao je da oružja nema, a onda su mu prišla trojica ljudi u uniformama tadašnje JNA, pa je prepoznao Travica Nebojšu, Kovračević Stanka i Subotić Srečka. Travica Nebojša je imao neku masku, a Kovračević Stanku neku podkapu, ali unatoč tome da ih je prepoznao. Subotić Srečko stajao je par metara dalje i čuvao stražu. Ona prva dvojica odmah su ga počela tući puškama po tijelu i glavi. Travica Nebojša mu je kundakom puške izbio zube, a onda gurnuo nož u usta i zasjekao. Nakon toga lizao je krv sa sječiva noža govoreći da je to ustaška krv, kao Tadjmanova, Mesičeva i Šeksova. Potom je davao nož, da ližu krv, i drugoj dvojici. Svo su ga to vrijeme vrijeđali, nazivali ustašom, i raspitivali se za sina koji je već bio u Zagrebu. Konačno su mu zaprijetili da u roku od 2 sata mora napustiti selo jer da će svi biti poklani. Zajedno sa ženom, te djecom Željkom i kćeri Brankom pobjegao je od kuće. Svom bratu Pavlu uspio je doviknuti da bježe jer da će ih sve poklati, no nije znao da li ga je razumio, jer je teško govorio zbog razbijenih zubi. Čim su odmakli od kuće 50-ak metara vidio je da mu kuća gori. Otišao je do Lugara Popić Milana, koji mu je pomogao odvevši ih u Kistanje, a onda u Knin. Tamo je u policijskoj stanici ispričao što im se dogodilo, a od Milana Martića ja molio dozvolu da napuste tzv. "SAO Krajinu". Nije im to odmah htio dati no konačno su im ipak popustili da se ukrcaju u autobus kojim su došli do Grahova, a zatim do Livna, pa Splita, te konačno Zagreba, gdje i sada žive.

Sve ono što im se dogodilo učinili su im njihovi susjedi Srbi, oni čija su imena navedena u optužnici, kao i drugi mještani koji nisu optuženi, a nije vidio nikog da je došao sa strane - iz Srbije i Crne Gore - i činio ova zla, osim njihovih komšija Srba.

Svjedok Pavle Djakulović naveo je da Hrvate u Erveniku nije ubijao, maltretirao, palio im kuće i tjerao, nitko osim njihovih susjeda Srba. Od nekih 300 - 400 Srba koliko živi u Erveniku osim Lugara Milana Popića, nema ni jednog koji nije radio zlodjela i obukao četničku uniformu.

Prvi put su teror bili izloženi 4. listopada 1990. godine kad se njegov brat vratio sa predizbornog skupa HDZ-a iz Benkovca. Uvečer je odjeknuo rafal prema njegovom sinu Branku i bratu Marjanu ali ih srećom meci nisu pogodili nego su pogodili bratovu kuću. Sutradan je izvršen uvidjaj. Često su dolazile uniformirane osobe koje su opkoljavali kuće hrvata u Erveniku, stukli ih, prijetili vrijeđali da su Ustaše, a njegova dva sina su otjerali u Knin u zatvor gdje su boravili 2 mjeseca. Njega su 2 puta isprebijali, i danas teško radi desnom rukom.

Na Božić 1991. godine rano ujutro čuo je glas brata Petara koji mi je doviknuo da dolaze četnici da će ih poklati, U kući su tada bili on i supruga, te sin Mirko i Ivanković Boja koja je ka izbjeglica kod njih stanovala. Nije se uspio ni dignuti iz kreveta kad je po vratima udario rafal iz automatskog oružja. Legli su r

pod i čekali što će se dogoditi. Nakon nekog vremena vidio je da kuća i gospodarske zgrade njegovog brata Petra gore. Od tog dana, kad mu je brat sa obitelji pobjegao gotovo da i nije prespavao u svojoj kući. Uglavnom su se krili po podrumima, a najčešće su spavali u podrumu vikendice Djakulović Mile pok. Jandrije, koja je udaljena od njegove kuće stotinjak metara. Tako je bilo i 18. siječnja 1992. godine. U podrumu te vikendice krili su se žena, on i sin. Uvečer oko 19,30 - 20,00 sati, čuo je snažna detonacije. Žena je provirila da vidi što se dešava, a onda je rekla da je sve zapaljeno, da se sve gori. Pritajili su se čekajući što će se dogoditi. Uza se je imao levačku pušku, pa je odlučio da u onoga tko bi ga prvi pronašao u podrumu pucao, znajući da im nema spasa. Čuo je kako netko provaljuje vrata vikendice i prevrće stvari po kući, nakon čega je zapalio vikendicu. Tad je netko iz dvorišta pitao "Je li gotovo" a ovaj u kući je odgovorio "Jest". U tom momentu mu je prepoznao glas, bio je to Veljko Travica sin s Steve, koji je radio kao šofer i vozio autobus na relaciji Ervenik-Knin. Ostali su cijelu noć u podrumu, a kuća iznad njih je izborjela. Odlučili su bježati. Ujutro su izišli iz podruma i vidjeli da im je sve popaljeno. Izgorjela je i stoka, poljoprivredni strojevi i sve što su imali. Sin Mirko pokušao je vidjeti može li ostaviti na čuvanje traktor koji je ostao nezapaljen kod Rajka Macure, čija je kuća daleko oko 1 km, a 50-ak m dalje od kuće Čengić Drage. Vratio se rekavši da mu Macura nije htio primiti traktor, a on je ispričao kako je vidio Dragu Čengića i sina mu Slobodana zapaljene u kući, a ženu Nevenku i mlađjeg sina da su mrtvi kod gusterne.

Nakon toga otišli su do kuće lugara Milana Popić koji im je pomogao da se izvuku iz Ervenika, pa su preko Banja Luke stigli u Zagreb, gdje i danas žive.

Iz zapisnika o uvidjaju od 5. listopada 1990. godine br. Kir-305/90. te fotoelaborata PS Šibenik br. KU-248/90. razvidno je da su na kući Djakulović Pavla u Erveniku ustanovljena oštećenja od vatrenog oružja, a pronađene su čahure i zrna koji su upućeni na vještačenje.

Iz zapisnika o vještačenju Centra za krim. ispitivanja i vještačenja MUP-a RH. od 12. 11. 1990. godine proizlazi da čahure nadjene na mjestu događaja kao i zrno odgovaraju municiji kalibra 7,62 mm, a ispaljene su iz oružja koje je u vojnom ili policijskom naoružanju, a koriste se za poluautomatske puške, automatske puške i puškomitraljez. Svih 13 čahura nadjenih na mjestu događaja, ispaljene su iz jednog i istog oružja i to najvjerojatnije iz automatske puške.

Analizom i ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da su optuženici učinili kriv. djela zbog kojih su optuženi.

Naime, optuženici su, kako proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka, mještani sela Ervenik Srpske nacionalnosti koji su se, početkom rata protiv Republike Hrvatske, priključili policiji tzv. "SAO Krajine" i tadašnjoj JNA, te počeli vršiti pritisak, na svoje sumještane Hrvatske nacionalnosti, koji je pritisak progredirao i prerastao u teror nad Hrvatima kojima su prijetili, vrijeđjali ih, fizički maltretirali, pljačkali i uništavali imovinu, lišavali ih slobode i odvodili u zatvor u Knin a u jednoj od takovih terorističkih akcija prva osmorica optuženih na zvjerski način pobili obitelj Čengić Drage - Čengić Drag

suprugu Nevenku, te malodobnu djecu Slobodana i Gorana.

Svjedok Petar Djakulović i njegova obitelj protjerani su iz sela na Božić 1991. godine, kada su ga optuženi Travica Nebojša, Kovačević Stanko i Subotić Srećko premlatili, kundakom puške izbili zube, pa mu optuženi Travica Nebojša potom gurnuo nož u usta, zasjekao ga i lizao krv, govoreći da je to ustaška krv i konačno mu zaprijetili da u roku od 2 sata mora napustiti selo jer da će svi biti poklani. Kad je svjedok napustio kuću sa ženom i dvoje djece vidio je da mu kuća gori.

Svjedok Pavle Djakulović i njegova obitelj ostali su u selu još dvadesetak dana, točnije do 18. siječnja 1992. godine, kad su im optuženici zapalili kuću i gospodarske objekte, a oni se spasili jer su bili sakriveni u podrumu vikendice Djakulović Mile. Slijedećeg dana uspjeli su, uz pomoć lugara Popić Milana, pobjeći iz sela i prebaciti se do slobodnog teritorija. Svjedok je po glasu prepoznao čovjeka koji je zapalio kuću u čijem su se podrumu on i njegova obitelj krili i tvrdi da je to bio optuženi Veljko Travica.

Iste te večeri zapaljena je i kuća svjedoka Josipa Čengić koji se uspio spasiti jer je sa ženom pobjegao iz kuće i skrio se iza jednog zida.

S temelja iskaza ovog svjedoka utvrđeno je da su se tog dana u prostorijama poduzeća "Ponos" u Erveniku, sastali njihovi sumještani srpske nacionalnosti i odlučili da silom istjeraju sve Hrvate s tog područja. Podijelili su se u tri grupe od kojih je jedna pošla prema kući Čengić Drage, druga prema svjedokovoj kući, a treća grupa prema zaseoku Djakulović.

Svjedok je vidio svu tridesetoricu optuženika koji su se skupili te večeri kod njegove zapaljene kuće, jer je bila mjesečina, dobro se vidjelo, a optuženici se nisu skrivali nego se međusobno dovikivali.

Svjedok Josip Čengić težak je bolesnik, svoj iskaz na glavnoj raspravi davao je s naporom i teško, a još je i cijelu prethodnu noć putovao iz Zagreba u Šibenik. Osim toga, nema sumnje da je teška tragedija koja ga je zadesila - ubojstvo sina Drage i njegove obitelji, ostavila posljedice na zdravstveno stanje svjedoka.

Zbog toga je sud prihvaćajući okolnosti i objektivan iskaz svjedoka Josipa Čengić kojeg je dao u istrazi, utvrdio da su u grupi četnika koji su napali kuću Čengić Drage bili optuženi Slobodan Kovačević sin Laze, Travica Damir sin Dragomira, Željko Travica sin Nikole, Veljko Travica sin Stevana, Nebojša Travica sin Stevana, Vujo Šašić sin Mirka, Vojislav Romić sin Obrada, te Boško Kovačević sin Djuradja. Optuženi Damir Travica pucajući iz vatrenog oružja ubio je Čengić Dragu i suprugu Nevenku a kad su oni pali, prišao je Slobodan Kovačević, te priklao djecu Slobodana i Gorana.

Leševe Čengić Drage, Nevenke, Gorana i Slobodana vidio je slijedećeg dana i Djakulović Mirko sin Pavla koji je, kako proizlazi iz iskaza Djakulović Pavla, prije nego što su pobjegli iz sela pošao kod Rajka Macure ostaviti traktor i tada vidio Dragu Čengić i sina Slobodana zapaljene u kući, a Nevenku Čengić i mladjeg sina kako leže mrtvi kod gusterne.

Optuženi Kovačević Slobodan, Travica Damir, Travica Željko, Travica Veljko, Travica Nebojša, Šašić Vujo, Romić Vojislav i Kovačević Boško svojim su ponašanjem ostvarili sva

bitna obilježja kriv. djela iz čl. 142 st. 1 OKZRH, jer su kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba vršili teror nad civilnim stanovništvom, pri čemu su ubili 4 osobe, pa ih je zbog tog kriv. djela sud oglasio krivim.

U ponašanju Travica Nikole, Kovačević Stanka, Kovačević Gojka, Kovačević Nebojše, Travica Dinka, Šašić Milivoja, Šašić Save, Peslač Sretena, Vujanić Gorana, Subotić Mile, Subotić Željka, Travica Dragana, Travica Miroslava, Travica Veselina, Matijević Ilije, Romanić Dragomira, Macura Veljka, Arambašić Mirka, Balać Branka, Žeželj Dušana, Medić Petra i Subotić Sretka, stekla su se sva bitna obilježja kriv. djela iz čl. 142 st. 1 OKZRH, jer su kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba vršili teror nad civilnim stanovništvom, pa ih je zbog tog kriv. djela sud oglasio krivim.

Kod odmjeravanja kazne sud je našao da je stupanj krivične odgovornosti Kovačević Slobodana, Travica Damira, Travica Željka, Travica Veljka, Travica Nebojše, Šašić Vuje, Romić Vojislava i Kovačević Boška, izuzetno visok, jer su iskazali besprimjernu okrutnost i brutalnost prilikom ubijanja Čengić Drage i njegove obitelji, zbog čega ih je sud osudio na kaznu zatvora u trajanju od 15 godina svakog.

Travica Nikoli, Kovačević Stanku, Kovačević Gojku, Kovačević Nebojši, Travica Dinku, Šašić Milivoju, Šašić Savi, Peslač Sretenu, Vujanić Goranu, Subotić Mili, Subotić Željku, Draganu Travica, Travica Miroslavu, Travica Veselinu, Matijević Iliji, Romanić Dragomiru, Macura Veljku, Arambašić Mirku, Balać Branku, Žeželj Dušanu, Medić Petru i Subotić Sretku, sud je izrekao za učinjeno kriv. djelo kaznu zatvora u trajanju od 10 godina svakom, smatrajući je primjerenom težini učinjenog djela i stupnju društvene opasnosti učinitelja.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 98 st. 1 ZKP-a.

U Šibeniku, 23. travnja 1993. godine

ZAPISNIČAR

Tonkica Ujaković

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Sanjbor Vuletin

Protiv ove presude ovlaštene osobe mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana, time da branitelju optuženika, kojima je suđeno u odsutnosti, rok za podnošenje žalbe počinje teći protekom 8 dana za koje je vrijeme presuda bila izvješena na oglasnoj ploči suda (čl. 123 st. 4 ZKP-a).

Žalba se podnosi pismeno u tri primjerka ovom sudu, a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DN-a:

1. OJT Šibenik
2. Optuženici na oglasnu ploču
3. Branitelj

Handwritten notes:
 21.5.93
 (Signature)